GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

El descrèdit de la democràcia és la constant.

Opinió | 14/09/2008 | 02:51

Tant a l'Espanya exfranquista, com a la Rússia exsoviètica, hi ha una democràcia de molt baixa qualitat.

Avui els embaucadors van vestits d'etiqueta i acuden als actes multitudinaris per tal de portar a terme els seus macabres propositis, amb nocturnitat i traïdoria. Els dèspotes van disfressats de trilers, i els atracadors et somriuen pel carrer com si fos Nadal i de Santa Klaus amb la campana es tractés. Encara que a tot això cal afegir-hi que, políticament i amb sarcasme que és tal com redacto aquest article, la incapacitat de molts electes com ara el president del govern espanyol per arribar a compromisos seriosos i per mantenir la paraula donada, continua sent colossal i esdevé una gran mentida que afecta víctimes que es poden comptar per milions. Tantes com a ciutadans hi ha en els territoris on tal farsa es porta a terme.

Tots plegats, els afectats vull dir, tenim motius sobrats per pensar que no hi ha hagut bona fe per part del govern espanyol en tot el procés de reforma dels estatuts. Per tal que una negociació funcioni, cadascuna de les parts ha de creure un mínim en les bones intencions de l'altra i, sobretot, estar disposat a cedir una part de les seves pretensions en favor de la bona entesa. Però aquí tot sembla indicar que per part del vell centralisme de sempre -encara que avui maquillat i restaurat amb materials de bona educació- no hi ha hagut un autèntic desig d'establir una nova relació de poder entre el govern central i les administracions autonòmiques com ara les Illes Balears o el Principat de Catalunya, ni les dilacions a aplicar-lo obeeixen a altra cosa que al desig que la sentència pendent del Tribunal Constitucional, arran de la denúncia d'anticonstitucionalitat de l'Estatut de Catalunya feta per Mariano Rajoy i els seus populars davant aquest alt tribunal, estalviï al govern de Zapatero les seves responsabilitats. La judicialització de la política, o la politització de la justícia, que són les dues cares d'una mateixa moneda, no fan sinó augmentar la desconfiança en el sistema, prou degradat pels atacs sistemàtics a molts dels valors, connotacions i reivindicacions històriques d'alguns pobles, per part de segons quins mitjans de comunicació, que obtenen de fets fets com la llengua o l'ensenyament, la seva carnassa diària a base de confusió, de caos informatiu i de mentides continuades en aquests aspectes. I els atacats ja sabem tots qui són, igual que sabem qui són els atacants i per què i en pro de qui ataquen. El més greu però, és aquest fet dels voltors que esperen que l'atacant acabi amb l'atacat, per evitar atacar ells i obtenir el mateix rèdit.

La confiança en la bona disposició de l'altre està sota mínims doncs, i també ho està la disposició de les parts a acceptar una autoritat arbitral. La cosa es complica quan aquesta autoritat suposadament arbitral és jutge i part, com és el cas de l'actual litigi de noves competències i de finançament entre els poders centrals de l'estat espanyol i les Balears o la Catalunya autònomes. Els estatuts vigents a les dues comunitats s'incompleixen sistemàticament. ¿Què podem fer-hi els administrats que, després d'haver referendat democràticament les lleis que ens governen, ens sentim enganyats per part dels qui haurien de ser els primers a complir-les i a fer-les complir? Ens trobem davant una gran disminució de la confiança en la política, en general, i en la política dels qui administren un estat que no renuncia als seus abusos immemorials.

Tant a l'Espanya exfranquista, com a la Rússia exsoviètica, hi ha una democràcia de molt baixa qualitat. En aquestes societats immadures a causa d'una llarguíssima tradició d'intolerància i de totalitarisme, no hi ha prou massa crítica democràtica per tal que s'hi pugui donar una bona

relació de respecte entre administradors i administrats. I així, els abusos de poder i els incompliments dels pactes legislats no són sovint apercebuts com a faltes greus a la democràcia.

No se m'acut res millor que situar cadascú davant les seves responsabilitats. Començant per assenyalar l'actual president del govern espanyol, que és el primer responsable d'aquesta situació de descrèdit de la democràcia. Lord Chesterfield, el sagaç diplomàtic setcentista anglès, ja advertia contra aquesta mena de fantasmes en una de les seves intel•ligents cartes al seu fill: "Un home que no disposi d'una posició sòlida i no s'hagi fet realment mereixedor d'una reputació de sinceritat, honestedat, cortesia i moralitat pot en la seva primera compareixença pública imposar-se i brillar fugaçment com un meteor, però està destinat a esvair-se no menys ràpidament i a extingir-se enmig del menyspreu general".

No mereixia millor judici del també setcentista Edward Gibbon l'emperador Sever en la seva ja clàssica obra Història de la decadència i caiguda de l'Imperi Romà. Sever, segons que sembla, va ser un mestre de la dissimulació i de la perfídia, l'astúcia i la sagacitat. "Però els artificis de Sever –observa Gibbon– no poden ser justificats pels privilegis més estesos de la raó d'estat. Aquest príncep no promet més que per trair, no adula més que per perdre i, tot i que es trobà lligat per pactes i per promeses, la seva consciència, dòcil a la veu del seu interès, el dispensà sempre de complir obligacions enutjoses."

Un estat que no compleix les seves pròpies lleis és un estat immoral i per tant il·legal. I el president del govern que no només ho tolera sinó que hi posa el rostre és un gran embaucador. És la imatge d'aquell "great pretender" al qual l'estimat escocès Rod Steward citava i es referia en la cançó del mateix nom. I en dir això no pateixo que ningú m'apunti a la llista negra, perquè com a periodista crític amb les estructures que sempre he estat, ja sé que hi sóc des de sempre a les llistes negres. A totes. Són ganges de l'ofici. Però malgrat això, m'agradaria que Rodríaguez Zapatero fos conscient (per aquest article i per molts d'altres companys que apareixen diàriament a la premsa) que si molts pobles hem sobreviscut al franquisme, també sabrem sobreviure a tots els astuts continuadors dels seus últims propòsits. Flac favor fan tots aquests fets a una democràcia que encara que faci veure que vol ser, realment dol al canvi de veritat, perquè "el de sempre" pesa massa.

Autor: Santi_C
Santi_C

https://gironanoticies.com/noticia/8826-el-descredit-de-la-democracia-es-la-constant.htm